

ΣΑΝ ΟΡΑΜΑ

(Γιὰ μιὰ χορεύτρια ἀρχαίων χορῶν)

Ὅνειρο γοργοπτερουγο τὸ πέρασμά σου, ὦ κόρη!
Στ' ἀκρόνυχά σου ἀνθούς σκορπίζ' ἢ μοῦσα ἢ Τερψιχόρη.

Τὸ ἀρχαῖο τὸ πνεῦμα μίαν αὐγὴ φυσώντας τὸ καλάμι
στῆς Ἀρκαδίας σ' ἔφερε τὸ μυθικὸ ποτάμι.

Κι' ἔτσι, λουσμένη μὲς στὸ φῶς, ἀνέγγιχτη κι' ὠραία
περῶς, γλιστρῶς σὰν ὄραμα σὲ ἀρχαῖον ἀμφορέα.

Γύρω ἀπ' τὸ φυλλοστέφανο βωμὸ οἱ θεοὶ στημένοι
στὸ λύγισμά σου ἀπλώνουνε τὰ χέρι' ἀναστημένοι.

Καὶ στὶς ψυχὲς ποὺ σὲ θωροῦν, μὲς στῶν θνητῶν τὰ στήθη
ὁ μέγας Πὰν ἐξύπνησε καὶ γελαστὸς ἐστήθη!

ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ